Ex est

A fák zöld ércében valami régi villogás.
A kertek mélyén lakatlan gyermekhazák.
Költözésektől még meleg, emlékes szobák.
Régi fényképeken a fiukhoz hasonlító anyák, apák.

Túl a fényképeken, egy bolond szemében higanyként áll a láz.
Túl a lázon, a játékká szelídült világ.
Mindenki sziget, mindenki várás, soha távozás.
Meztelen meztelennek mutogat ruhát.

Engedni, ígéri magát a szépség, ahogy fiuknak az ifjú mostohák.
Akarat és szenvedély előtt titkot nyitnak az alapok, a formák.
A harc magával harcol végül, mert nincs bukás.

Végül vonalak, nyilak, háromszögek borítják az iskolatáblát.
Hangok és hallgatások, közben a szivacsok lemossák a krétát.
Se jel, se ütem, se nyom, se hír, se ez, se más.

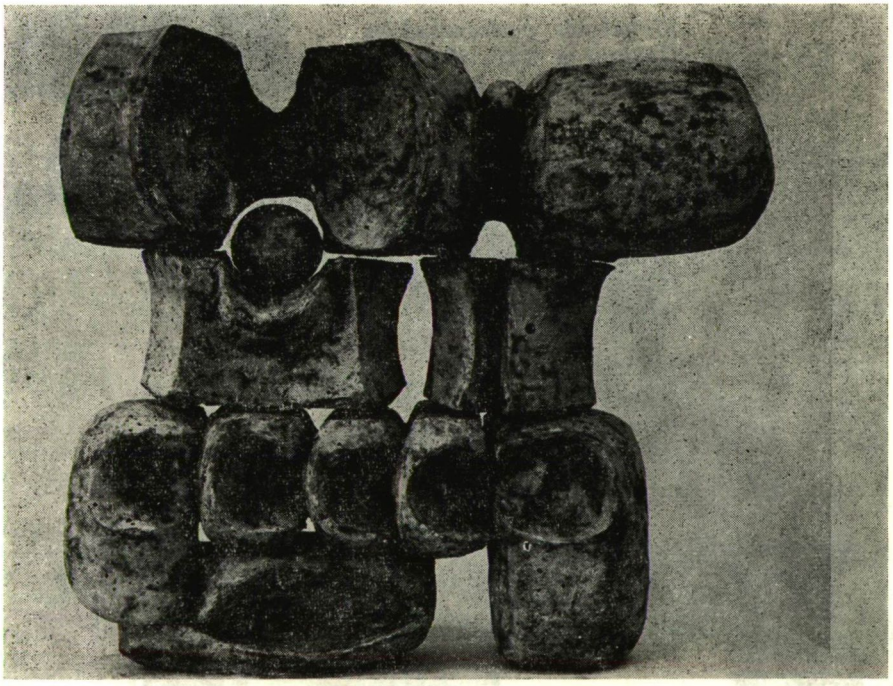

VÉGVÁRI GYULA: TÉRPLASZTIKA